

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 421 / 2 kwietnia 2017 ISSN 2080-0010
V Niedziela Wielkiego Postu

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Ez 37, 12–14

Tak mówi Pan Bóg: „Oto otwieram wasze groby i wydobywam was z grobów, ludu mój, i wiodę was do kraju Izraela, i poznacie, że Ja jestem Pan, gdy wasze groby otworzę i z grobów was wydobędę, ludu mój. Udzielę wam Mego ducha po to, byście ożyli, i powiodę was do kraju waszego, i poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i wykonam”, mówi Pan Bóg.

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 130, 1–8

Bóg Zbawicielem, pełnym miłosierdzia.

Z głębokości wołam do Ciebie, Panie,
Panie, wysłuchaj głosu mego.
Nachyl Twe ucho
na głos mojego błagania.

Jeśli zachowasz pamięć o grzechu, Panie,
Panie, któż się ostoi?
Ale Ty udzielasz przebaczenia,
aby Ci służono z bojaźnią.

Pokładam nadzieję w Panu,
dusza moja pokłada nadzieję w Jego słowie,
dusza moja oczekuje Pana.
Bardziej niż strażnicy poranka,
niech Izrael wygląda Pana.

U Pana jest bowiem łaska,
u Niego obfite odkupienie.
On odkupi Izraela
ze wszystkich jego grzechów.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 8, 8–11

Bracia: Ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą. Wy jednak nie żyjecie według ciała, lecz według Ducha, jeśli tylko Duch Boży w was mieszka. Jeżeli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten do Niego nie należy. Jeżeli natomiast Chrystus w was mieszka, ciało wprawdzie podlega śmierci ze względu na skutki grzechu, duch jednak posiada życie na skutek usprawiedliwienia. A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Jezusa Chrystusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was Ducha.

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

J 11, 25a.26

Chwała Tobie, Słowo Boże.

Ja jestem zmartwychwstanie i życie,
kto we Mnie wierzy, nie umrze na wieki.

KOMENTARZ

Opis wskrzeszenia Łazarza jest chyba najbardziej spektakularnym wydarzeniem opisanym na kartach Ewangelii. Wystarczy go porównać ze wskrzeszeniem młodzieńca z Nain. Jednakże nie o podkreślenie dramaturgii zdarzenia chodziło Janowi. Chciał on przekazać nam tę zasadniczą prawdę, że Jezus jest Panem życia.

Jan zanotował też, że Jezus zapłakał nad grobem swojego przyjaciela. Możemy zapytać: dlaczego to uczynił? Przecież zaraz go wskrzesi. Jezus nie płakał nad stratą Łazarza, płakał nad ludźmi, których przez grzech śmierć stała się udziałem.

Zwróćmy uwagę na jeden bardzo ważny szczegół: Jezus dokonuje wskrzeszenia Łazarza tuż przed własną męką i śmiercią. Czy ten cud ma umocnić wiarę uczniów i przygotować ich na to, co wkrótce się wydarzy? Zapewne tak! Przede wszystkim jednak ma nam uświadomić, że Jezus dobrowolnie poddał się śmierci, aby ją ostatecznie pokonać.

ks. dr Waldemar R. Macko

The Raising of Lazarus, Duccio di Buoninsegna, 1308-11

EWANGELIA krótsza

J 11, 3–7.17.20–27.33b–45

Siostry Łazarza posłały do Jezusa wiadomość: „Panie, oto choruje ten, którego Ty kochasz”. Jezus usłyszawszy to rzekł: „Choroba ta nie zmierza ku śmierci, ale ku chwale Bożej, aby dzięki niej Syn Boży został otoczony chwałą”. A Jezus miłował Martę i jej siostrę, i Łazarza. Mimo jednak że słyszał o jego chorobie, zatrzymał się przez dwa dni w miejscu pobytu. Dopiero potem powiedział do swoich uczniów: „Chodźmy znów do Judei”. Kiedy Jezus tam przybył, zastał Łazarza już od czterech dni spoczywającego w grobie. Kiedy zaś Marta dowiedziała się, że Jezus nadchodzi, wyszła Mu na spotkanie. Maria zaś siedziała w domu. Marta rzekła do Jezusa: „Panie, gdybyś tu był, mój brat by nie umarł. Lecz i teraz wiem, że Bóg da Ci wszystko, o cokolwiek byś prosił Boga”. Rzekł do niej Jezus: „Brat twój zmartwychwstanie”. Rzekła Marta do Niego: „Wiem, że zmartwychwstanie w czasie zmartwychwstania w dniu ostatecznym”. Rzekł do niej Jezus: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem. Kto we Mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?” Odpowiedziała Mu: „Tak, Panie! Ja wciąż wierzę, żeś Ty jest Mesjasz, Syn Boży, który miał przyjść na świat”. Jezus wzruszył się w duchu, rozrzewnił i zapytał: „Gdzieście go położyli?”. Odpowiedzieli Mu: „Panie, chodź i zobacz”. Jezus zapłakał. A Żydzi rzekli: „Oto jak go miłował”. Niektórzy z nich powiedzieli: „Czy Ten, który otworzył oczy niewidomemu, nie mógł sprawić, by on nie umarł?”. A Jezus ponownie okazując wzruszenie głębokie przyszedł do grobu. Była to pieczara, a na niej spoczywał kamień. Jezus rzekł: „Usuńcie kamień”. Siostra zmarłego, Marta, rzekła do Niego: „Panie, już cuchnie. Leży bowiem od czterech dni w grobie”. Jezus rzekł do niej: „Czyż nie powiedziałem ci, że jeśli uwierzysz, ujrzysz chwałę Bożą?”. Usunięto więc kamień. Jezus wznosił oczy do góry i rzekł: „Ojcze, dziękuję Ci, żeś Mnie wysłuchał. Ja wiedziałem, że Mnie zawsze wysłuchujesz. Ale ze względu na otaczający Mnie lud to powiedziałem, aby uwierzyli, żeś Ty Mnie posłał”. To powiedziawszy, zawołał donośnym głosem: „Łazarzu, wyjdź na zewnątrz!”. I wyszedł zmarły, mając nogi i ręce powiązane opaskami, a twarz jego była zawinięta chustą. Rzekł do nich Jezus: „Rozwiążcie go i pozwólcie mu chodzić”. Wielu więc spośród Żydów przybyłych do Marii ujrawszy to, czego Jezus dokonał, uwierzyło w Niego.

Oto słowo Pańskie

TUNIKA PANA

Wielki Post to czas przygotowujący nas do zrozumienia Paschy, męki Jezusa Chrystusa i Jego Zmartwychwstania. Towarzyszymy Panu w ostatnich tygodniach Jego ziemskiej wędrówki i nauczania. Razem z Nim wступujemy na Golgotę, przeżywamy cierpienie i mękę.

Szczególnym towarzyszem ziemskiej wędrówki Pana na ziemi była jego szata – Tunika Chrystusa. Ubranie niezwykle, królewskie, cenne – tkana w jednym kawałku, bez szwów. Możemy sobie wyobrazić Maryję tkającą z czułością Tunikę dla Syna. Tunika nie została zniszczona jak inne sztuki odzieży. Wypełniły się słowa Psalmu 22, 18–19:

*A oni się wpatrują, sycą mym widokiem;
moje szaty dzielą między siebie
i los rzucają o moją suknię.*

W Tunice zawiera się historia ostatnich tygodni doczesnego życia Jezusa. Ten strój miał na sobie zanim nadeszła „godzina przejścia z tego świata do Ojca”. Ojciec Jean-Charles Leroy w książce *Tunika Jezusa, cudowna relikwia chrześcijaństwa*, opisuje scenę uwiecznioną przez ucznia Chrystusa, św. Marka (Mk 14, 3): „*A gdy Jezus był w Betanii, w domu Szymona Trędowatego i siedział za stołem, przyszła kobieta z alabastrowym flakonikiem prawdziwego olejku nar-dowego, bardzo drogiego. Rozbiła flakonik i wylała Mu olejek na głowę.*” Maria wiedziała, że nie można zmienić biegu wydarzeń, ale swoim gestem chce przekazać Mu miłość. Podkreśla to reakcja Pana, który mówi do oburzonych świadków tego zdarzenia: „*Czemu sprawiacie przykrość tej kobiecie? Spełniła dobry uczynek względem Mnie.(...) Wylewając ten olejek na moje ciało, na mój pogrzeb to uczyniła.*” Po czym dodaje: „*Gdziekolwiek po całym świecie głosić będą tę Ewangelię, będą również opowiadać na jej pamiątkę o tym, co uczyniła*” (Mt 26, 10–12–13).

Podobna sytuacja zdarzyła się już wcześniej. Oto posiłek w domu Szymona-faryzeusza (Łk 7, 36–50). Nierządnicą „dowiedziawszy się, że (Jezus) gości w domu faryzeusza, przyniosła flakonik alabastrowy olejku i stanawszy z tyłu u nóg Jego, płacząc, zaczęła łzami oblewać Jego nogi i włosami swej głowy je wycierała. Potem całowała Jego stopy i namaszczała je olejkiem”. Jezusa nie oburza jej gest, śmiałość czy fakt, że olejek zakupiony został prawdopodobnie za pieniądze pochodzące z nierządu. Patrząc w serce kobiety widzi w niej oddanie i pragnienie miłości. Kobieta zapewne po raz pierwszy w życiu nie czuje się osądzana, potępiona, a wręcz przeciwnie: zrozumiana, przygarbięta, ogarnięta Miłością, kochana. Do tej pory wszyscy ją wykorzystywali, chcieli jej ciała – teraz spotyka Kogoś, kto akceptuje ją w pełni jako człowieka, oddaje jej przynależną godność.

Tunika towarzyszy Jezusowi podczas triumfalnego wjazdu do Jerozolimy. Ten sam tłum, który podburzony przez arcykapłanów za kilka dni skaże Go na śmierć, teraz wiatuje wznosząc okrzyki: „*Hosanna! Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie!*” (Mk 11, 9), Tunikę, pachnącą jeszcze olejkiem wylanym przez Marię, Chrystus ma na sobie podczas Ostatniej Wieczerzy. Tę Tunikę zdejmuję z Siebie Jezus, aby opasać się prześcieradłem i umyć swoim apostołom stopy. Po tym geście uległej,

Wystawienie Świętej Tuniki Chrystusa w Trewirze

nieskończonej miłości, przywdziewa na Siebie Tunikę i wychodzi naprzeciw swemu męczennictwu. Po wieczerzy, na piersi Jezusa odzianej w Tunikę, wspiera swoją głowę Jan. Uczniowie pytają Pana ze strachem, który z nich go zdradzi, a Jan wsłuchując się w bicie serca Boga, doświadcza Jego nieskończonej miłości do nas. Serce Jezusa mówi: „*Znam Cię po imieniu*” (Wj 33, 17). Tę Tunikę Jezus ma na sobie podczas ustanowienia sakramentu Eucharystii i przekazania Apostołom nowego przykazania – przykazania miłości.

Po ostatniej Wieczerzy Jezus wraz z uczniami udaje się na zbocze Góry Oliwnej niedaleko tłoczni oliwy, zwane Getsemani. Miejsce znane im wszystkim – tam odpoczywają za każdym razem, kiedy przybywają do Jerozolimy. Jednak teraz wszystko jest inne, niecodzienne.

Jezus prosi wszystkich o modlitwę, a sam wzywa do siebie trójkę najbliższych uczniów: Piotra, Jakuba i Jana, po czym oddała się od nich. Odczuwa – jak mówi Jean Charles Leroy – śmiertelny smutek i głęboki niepokój z powodu nadchodzących wydarzeń. Przeżywa wewnętrzną walkę: chce się poddać woli Ojca, a zatem Opatrzności, ale Jego ludzka natura odmawia przyjęcia tak wielkiego cierpienia. „*Abba, Ojcze, dla Ciebie wszystko jest możliwe, zabierz ten kielich ode Mnie! Lecz nie to, co ja chcę, ale to, co Ty (niech się stanie!)*” (Mk 14, 36). Św. Łukasz, lekarz, realistycznie opisuje zjawisko w swojej Ewangelii: „*Pogrążony w swojej udręce jeszcze usilniej się modlił, a Jego pot był jak gęste krople krwi, sączące się na ziemię*” (Łk 22, 44). Tunika, podobnie jak reszta szat Jezusa, całkowicie przesiąka potem i krwią Pana.

Tunika jest następnie niemyim świadkiem tragicznych wydarzeń: zdradzieckiego pocałunku Judasza, który wydał Pana za trzydzieści srebrników, przybywa do Gaju wraz ze strażą arcykapłanów, placzu Piotra, który zaparł się Pana trzykrotnie, a pomimo to w oczach Jezusa znajduje bezgraniczne przebaczenie i miłość, czy nocy, którą Jezus spędza jak przestępca w wilgotnym i stęchłym więzieniu, wśród innych więźniów. Zanim to nastąpi, Jezus staje przed arcykapłanami Annaszem i Kajfaszem. Wyszydzony i znieważony, zostaje skazany na chłostę i odarty z szat. Razy wymierzone rzymskim biczem zwanym *flagellum* rozszarpują ciało Pana tak, iż niemal powodują śmierć. To nie koniec karni. Rzymski zwyczaj nakazuje skazańców pędzić nagich na miejsce karni, ale zakazuje tego lokalny zwyczaj. Rzymianie przestrzegają miejscowych tradycji i strażnicy wkładają Jezusowi na powrót Tunikę. Droga Krzyżowa. Belka krzyża wspierająca się na ramieniu i urazy

spowodowane, ranami wzmożone po trzech upadkach, powodują dalszą utratę krwi. Wsiąka ona nieodmiennie w Tunikę, tym razem założoną bezpośrednio na ciało Pana.

Po przybyciu na Golgotę Jezus zostaje ponownie odarty z szat, które spoczywają u stóp krzyża. Ukrzyżowany Jezus przyjmuje do końca tajemnicę wcielenia. Od pojmania odzywa się bardzo mało. Teraz wypowiada nieliczne słowa: do Ojca „*Ojcze, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią*” (Łk 23, 34). Do swojej Matki: „*Niewiasto, oto syn Twój*”, a do ucznia: „*Oto Matka twoja*” (J 19, 26–27). Do złoczyńcy, proszącego Go o wybaczenie: „*Zaprawdę, powiadam Ci, dziś będziesz ze Mną w raju*” (Łk 23, 43). Do Ojca, który wydaje się, jak pisze ojciec Leroy, daleki i „dramatycznie milczący wobec cierpienia”: „*Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?*” (Mk 15, 34). Aby wypełniło się Pismo, Jezus mówi: „*Pragne*” (J 19, 28). Zdając sobie sprawę, że wszystko się już dokonało, Jezus mówi: „*Dokonało się!*” (J 19, 30).

Jean Charles Leroy pisze: „*Ostatnimi siłami, z pogodną świadomością wypełnienia dzieła powierzonego Mu przez Ojca, Jezus mówi: „Ojcze, w Twoje ręce składam ducha mego”*” (Łk 23, 46). Miłość zwycięża grzech. Jezus wchodzi do życia wiecznego.

Podczas długiej agonii Jezusa, żołnierze zajęci są – w swoim mniemaniu – daleko ważniejszą sprawą: oto dzielą pomiędzy siebie szaty Jezusa, aby potem na nich zarobić. Tunikę pozostawiają w całości – ciągną o nią losy. Wypełniają się słowa Pisma.

Jezus dokonuje życia na krzyżu. Bóg schodzi po człowieka tak nisko, jak nisko więzi nas grzech – na samo dno ludzkiej nędzy, nienawiści, bólu i opuszczenia. Krzyż stanowi jakby dotknięcie odwieczną miłością najboleśniej ran ziemskiej egzystencji człowieka. Chmury skupiają się ponad krzyżem i rozproszą się dopiero wraz ze zmartwychwstaniem: „*Usunąłem twe grzechy jak chmurę i twoje wykroczenia jak obłok. Powróć do Mnie, bo Cię wykupiłem*” (Iz 44, 22). Oto cena naszej wolności.

Św. Augustyn pisze (Kazanie 159/B,18): „*Tunika nie była przedmiotem podziału, była poza wszelkimi podziałami. Dlaczego Tunika ta nie mogła zostać podzielona? Ponieważ „była tkana od góry”. Powiedziane jest też, dlaczego Tunika „tkana od góry” nie podlega podziałowi. Co zostaje szyte od góry? Oto, co jest nam powiedziane: „w górę serca!”. Zatem, kto ma serce w górze, nie może zostać podzielony na części, ponieważ należy do tej Tuniki, która jest niepodzielna.*

A zatem, bracia moi, Tunika ta została przez los rozdzielona Panu naszemu Jezusowi Chrystusowi, ponieważ Jego los jest Jego dziedzictwem. Ale mimo iż jest Jego dziedzictwem, On ją zakupił. Ci, którzy się odłączyli, mogą przynależeć do którejś z pozostałych szat Chrystusa, w które się przyoblekał, a On przyobleka się we wszystkich, którzy w niego wierzą. Ale ci, którzy pragną ziemskich zaszczytów, doczesnych dóbr, cielesnych złudzeń, nie są tkani od góry, ponieważ w sercu mają ziemskie pragnienia, a zatem mogą zostać podzieleni. Przeciwnie ta Tunika, która została „utkana od góry”, nie może zostać podzielona. Wy zatem, załączki wiary katolickiej, radujcie się, ponieważ należyście do tej Tuniki. Zapytajcie waszych serc, czy od Chrystusa nie oczekujecie niczego innego, jak tylko Królestwa niebios. Nie szukajcie rzeczy próżnych, ziemskich dóbr, cielesnych wyobrażeń ani niczego, co zaspokaja was na tym świecie

na tej ziemi. Jeśli się zapytacie, wasze sumienie odpowie wam, że macie „w górze serca”. A jeśli macie „w górze serca”, to znaczy, że jesteście tkani od góry; a jeśli jesteście tkani od góry, niemożliwe was podzielić.”

Obecnie ta jedna z ważniejszych relikwii chrześcijaństwa znajduje się w Bazylice św. Dionizego (Basilique Saint Denis) w Argenteuil, miasteczku znajdującym się na północno-zachodnim krańcu Paryża, zamieszkałym głównie przez imigrantów. Jak to się stało, że znalazła się właśnie tutaj?

Okolo 326 r. święta Helena, matka cesarza Konstantyna, udaje się do Jerozolimy i tam odkrywa relikwie krzyża świętego oraz relikwie męczeństwa Jezusa. Następnie darowuje relikwie różnym miastom swojego imperium. Jedną z tunik Pana trafia do rodzinnego miasta Trewir (obecnie Niemcy). O Tunice wzmiankuje biskup Grzegorz z Tours w swojej Kronice Franków (przed 590 r.), przytaczając historię uzdrowienia osób, które Jej dotknęły. Następnie Tunika pojawia się w zapisach kronikarza Fredgara (ok. 610 r.), w których mówi się o odnalezieniu Tuniki w Jafie, niedaleko Jerozolimy. W następnych latach Ziemia Święta i inne ziemie Cesarstwa Bizantyjskiego padają ofiarą barbarzyńców. W 614 r. Jerozolima przechodzi w ręce króla Persji, który wywozi do Ktezyfonu wszystkie relikwie jako łup wojenny. W 629 r. Jerozolima zostaje odbita przez cesarza bizantyjskiego Herakliusza, który przywozi tam niemal wszystkie relikwie, ale wśród nich nie ma Tuniki.

W ten sposób dochodzimy do IX w. W Cesarstwie Bizantyjskim rządy sprawuje cesarzowa Irena, wdowa po cesarzu Leonie IV. Poszukując sprzymierzeńców poprzez małżeństwo, wysyła do cesarza Karola Wielkiego, również wdowca, swoich dyplomatów, którzy w darze wiozą święte relikwie chrześcijaństwa – m.in. Tunikę Jezusa. Karol Wielki ofiarowuje Tunikę klasztorowi w Notre Dame-d’Humilite w Argenteuil, gdzie przeoryszą jest jego córka Teodrada. Tradycja mówi, że Tunika dotarła do klasztoru 12 sierpnia 800 r. w samo południastąd zwyczaj bicia w dzwony klasztoru i kościoła parafialnego. Zwyczaj przetrwał do czasów rewolucji francuskiej. Pomimo najazdu Normanów, którzy złupili Paryż, Tunika pozostaje ukryta w murze klasztoru. Ok. roku 830 Teodrada opuszcza klasztor poszukując schronienia przed najazdem Normanów. Nikomu nie zdradza istnienia ani lokalizacji Tuniki. Tunika pozostaje ukryta w murze klasztoru do ok. 1150 r., kiedy zostaje odnaleziona podczas prac remontowych. Pierwszy dokument zaświadcający o istnieniu Tuniki Pana w Argenteuil „od niepamiętych czasów” powstaje w 1156 r. Jest to Karta Hugona z Amiens, arcybiskupa Rouen. W tym samym dokumencie Hugo udziela odpustu pielgrzymom przybywającym, aby czcić relikwie. Tunika przeszła długą drogę, abyśmy dzisiaj mogli do niej pielgrzymować. Nieomal zaginęła w czasach rewolucji francuskiej, czasach, kiedy Konwent Narodowy zniósł kult katolicki i rozpoczęły się prześladowania Kościoła. Ściany Kaplicy, gdzie obecnie jest umieszczona, wyłożone są dziękczynnymi wotami za otrzymane łaski, cudowne uzdrowienia i nawrócenia. Pochodzą głównie z XIX w. W swojej prostocie nieodmiennie zaświadcza o tym, że Pan obficie wylewa łaski na wiernych.

Tekst: Anna Saczuk

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: Maciej Lichota

ZADANIE 1: Rozwiąż test.

1. Do czego przygotowuje nas okres Wielkiego Postu?

- a) do uroczystości Narodzenia Pańskiego
 - b) do uroczystości Zesłania Ducha Świętego
 - c) do uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego
 - d) do powtórnego przyjścia Chrystusa na końcu czasów

2. Ile dni Pan Jezus pościł?

- a) 50 - b) 40
 - c) 30 - d) 7

3. Z ilu części składa się nabożeństwo Gorzkich Żali?

- a) I - b) II
 - c) III - d) IV

4. Ile niedziel obejmuje Wielki Post?

- a) 4 - b) 5
 - c) 6 - d) 7

5. Ile jest grzechów głównych?

- a) 5 - b) 6
 - c) 7 - d) 8

ZADANIE 2:

Określ, czy zdanie jest prawdziwe, czy fałszywe, wpisując odpowiednie skróty (P/F)

1	Uroczystość św. Józefa przypada 19 marca.	☐
2	Uroczystość Zwiastowania Pańskiego co roku obchodzimy 25 marca.	☐
3	Niedziela Palmowa rozpoczyna Wielki Tydzień.	☐

Fotografia to dowód istnienia, pamięć zamknięta w obrazu klatce, emocje i przeżycia związane ze wspomnieniami, osobiste historie, zdarzenia, które nieliczni znają, o których kolejne pokolenia nie wiedzą.

Ile takich opowieści kryje w sobie Wilanów? Ile z nich można ocalić od zapomnienia dzięki fotografiom z albumów mieszkańców naszej dzielnicy, wilanowian starszego pokolenia i ich potomków?

Centrum Kultury Wilanów chce utrwalić pamięć zamkniętą w fotografiach... pamięć o dawnych czasach i miejscach w Wilanowie, o jego mieszkańcach. W związku z czym zwraca się do Państwa z serdeczną prośbą o przynoszenie i przysyłanie zdjęć wraz z opisem zarejestrowanych na nich osób, obiektów i sytuacji do 1960 roku. Zdjęcie zostanie zeskanowane, skserowane i od razu oddane.

Centrum Kultury Wilanów
 ul. Kolegiacka 3, 02-960 Warszawa

e-mail: skrzynka@kulturawilanow.pl, tel. 22 651 98 20

V Niedziela Wielkiego Postu – 2 kwietnia 2017 r.

- Rozpoczynamy dziś Rekolekcje parafialne, które będą trwały do środy 5 kwietnia br. W czasie rekolekcji parafialnych nauki rekolekcyjne będą głoszone: dzisiaj na każdej Mszy św. oraz w poniedziałek, wtorek i środę na Mszach św. o godz. 17.00 i 19.00. Dla umożliwienia udziału większej liczbie wiernych z naszej parafii w rekolekcjach, Msza św. wieczorna została przeniesiona z godz. 18.00 na 19.00. Serdecznie witamy w naszej parafii o. Andrzeja Bielata OP, który poprowadzi nasze rekolekcje jak również rekolekcje dla dzieci i młodzieży. Rekolekcje wielkopostne dla dzieci ze szkół podstawowych przeprowadzone będą w dniach 3-5 kwietnia; dla uczniów gimnazjum i młodzieży licealnej przeprowadzone będą w dniach 5-7 kwietnia br.
- Nabożeństwo Gorzkich Żali, zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
- Spotkanie dla dzieci przygotowujących się do Pierwszej Komunii Świętej i ich rodziców odbędzie się dziś o godz. 11.00 w kościele
- Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w naszym kościele odprawiane jest w każdy piątek Wielkiego Postu w następujących godzinach: o 12.30 – dla dorosłych, o 16.30 – dla dzieci oraz o 18.30 – dla dorosłych, młodzieży, studentów i młodzieży pracującej.
- Bractwo Adoracji Najświętszego Sakramentu przy naszej parafii zaprasza na adoracyjną Drogę Krzyżową przed Najświętszym Sakramentem w kaplicy św. Anny w najbliższy piątek o godz. 19.30.
- W tym tygodniu przypada I piątek i I sobota miesiąca. W piątek, 7 kwietnia, Msza św. wotywna o Najśw. Sercu Pana Jezusa o godz. 12.00. Z sakramentu pokuty i pojednania można będzie skorzystać rano i od godz. 16.00. Pragniemy również odwiedzić chorych i osoby w podeszłym wieku. Imiona i nazwiska oraz adresy osób pragnących skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania oraz przyjąć Najświętszy Sakrament prosimy zgłaszać w zakrystii lub w kancelarii parafialnej. W sobotę, 8 kwietnia Msza św. wotywna o Niepokalanym Sercu NMP zostanie odprawiona o godz. 7.00, a zaraz po niej nabożeństwo różańcowe.
- Msza św. wotywna o Duchu Świętym zostanie odprawiona w pierwszy poniedziałek miesiąca, 3 kwietnia br., o godz. 18.00.
- Modlitwa różańcowa w intencji nawrócenia dzieci, które odeszły od Boga i Kościoła oraz o łaskę umocnienia dla ich rodziców zostanie odprawiona w pierwszy wtorek miesiąca, 7 lutego br., o godz. 17.30. Po nabożeństwie zostanie odprawiona w tej intencji Msza św.
- Zapraszamy na Koncert Pasyjny, który odbędzie się w przyszłą niedzielę o godz. 19.00. Wykonawcy: Aleksandra Świderek-Żakiewicz – wokalistka, Natalia Knyziak – organy.
- W Niedzielę Palmową u naszych ministrantów będzie można nabyć palmy i zaopatrzyć się w wodę święconą, wspierając w ten sposób fundusz ministrancki. Ofiary zebrane w tym roku będą przeznaczone na wyjazd ministrantów na wycieczkę.
- Zapraszamy wszystkich chętnych do śpiewania Ciemnej Jutrznii w Wielki Piątek i w Wielką Sobotę. Nauka śpiewu w każdą niedzielę zaraz po nabożeństwie Gorzkich Żali w Kanonii. Przypominamy, że Ciemna Jutrznia jest modlitwą brewiarzową o specjalnej, dostosowanej do dni Triduum treści. Jest ona wyrazem naszego czuwania z Chrystusem, a zarazem oczekiwaniem na Jego zmartwychwstanie.
- Zapraszamy na bezpłatne warsztaty rękodzieła, które odbędą się w dzwonnicy, w sobotę 8 kwietnia od godz. 10.00 do 12.00. W ramach spotkania będzie można samodzielnie wykonać kolorową pisankę. Chętnych prosimy o zapisywanie się w dzwonnicy. Ilość uczestników jest ograniczona.
- Zbiórka makulatury, z której dochód zostanie przekazany na budowę studni w Sudanie odbędzie się w dniach 3-5 kwietnia 2017 r. Makulaturę prosimy wrzucać do podstawionego, niebieskiego kontenera przed wejściem do Kanonii.
- Centrum Kultury Wilanów zwraca się do Państwa z serdeczną prośbą o przynoszenie i przysyłanie zdjęć wraz z opisem zarejestrowanych na nich osób, obiektów i sytuacji do 1960 r. Zdjęcia będą prezentowane w formie albumu albo wystawy o dawnych czasach, miejscach i mieszkańcach Wilanowa. Zdjęcie zostanie zeskanowane, skserowane i od razu oddane.
- W najbliższym czasie sakramentalny związek małżeński zawrą:
Łukasz Andrzej Koziej, kawaler z parafii tutejszej
i Katarzyna Skalka, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II.
Każdy, kto by wiedział o przeszkodach zachodzących między narzeczonymi zobowiązany jest powiadomić kancelarię parafialną. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.
Miłosierdnemu Bogu polecamy zmarłych w ubiegłym miesiącu parafian:
– śp. Joannę Zaręba;
– śp. Aleksandra Szarłackiego.
Wieczny odpoczynek racz im dać Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa

Nr rachunku:
87160013741846849180000001

internet: www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl
Wydawca

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 12.03 do 9.04.2017 r.

**Modlmy się,
aby Święty Czas Wielkiego Postu
był czasem prawdziwego nawrócenia
i przemiany życia.**